

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2017. december 3-án.

Kezdő ének: 301. dicséret 1. verse

Textus: Kolossé levél 2. rész 16-17. verse: „Senki el ne ítéljen titeket ételért és italért, ünnep, újhold vagy szombat miatt. Hiszen ezek csak árnyékai az eljövendő Krisztusnak, aki a valóság.”

Kedves Testvéreim!

Ahogy haladunk az adventi időszakban karácsony felé, úgy lesz egyre sötétebb minden. Rövidülnek a nappalok, az éjszaka veszi át az uralmat. Ennek köszönhetően aztán sokkal kevesebb az árnyék is. Nem tudunk szinte egyetlen percet sem a munkanapokon, vagy iskolai napokon úgy a szabadban tölteni, hogy világos legyen. Ettől olyan érzetünk van, mintha mindig sötét lenne. Pedig ott van a fény, és azzal együtt ott van az árnyék is.

Mai istentiszteletünknek két központi fogalma lesz. Az egyik az árnyék, a másik a valóság. Pál apostol úgy tűnik, mintha ellentétként hozná elénk ezt a két kifejezést. Krisztus maga valóság, de minden más csak látszat. Egy kicsit olyan érzetünk is van, mintha valamilyen optikai csalódás miatt félnünk kellene az árnyéktól.

Ézsaiás próféta könyve is kicsit sötét képet fest le. Vannak olyanok, akik a halál árnyékának földjén élnek. Ez a hely pedig nem más, mint ahová a halál vetül. Az itt lévőknek különösen is fontos, hogy fény világítson be az életükbe. Az árnyékról úgy is gondolkodunk, hogy az lényegtelen és jelentéktelen, mert semmi kézzelfogható nincsen benne. Ezt erősíti meg az is, hogy a zsidókhöz írt levél szerzője úgy beszél a papok szolgálatáról a földön, hogy ők igazából csak az eljövendő dolgok árnyékának szolgálnak, emiatt sohasem lesz tökéletes a szolgálatuk. Ami tehát ezen az oldalon van, vagyis árnyék, az látszólag nem jó semmire.

A Biblia azonban alapvetően egészen másként állítja mindezt elénk. Van egy nagyon érdekes történet az Apostolok Cselekedeteiről írt könyvben. Azt olvassuk, hogy az apostolok által sok jel és csoda történt. Ezért oda vitték hozzájuk a betegeket, hogy gyógyítsák meg őket. Sőt olyan megoldást is választottak, hogy a betegeket kivitték az utcákra, ágyakra és fekvőhelyekre tették le őket, hogy amikor Péter arra jár, legalább az árnyéka érje valamelyiküket és így meggyógyuljanak. A Biblia nem írja le, hogy itt nem történtek csodák. Sőt, arról beszél, hogy a betegek meggyógyultak. Mitől? Az árnyéktól? Nem. Péter személyében Krisztus, vagyis a gyógyulás árnyéka vetődött ott az emberekre. Mondhatom nyugodtan, hogy nem nevezhetjük jelentéktelennek az árnyéket, hiszen abban benne van mindaz, amiről, vagy akiről az árnyék odavetődött.

Ezért mondja Pál apostol is, hogy az étel, az ital, az ünnep nem más, mint árnyék. Megmutatja azt, amiről valójában szó van. Ezért nem beszélünk az adventi előkészületek ellen. Nem ítéljük el az adventi koszorút, az adventi énekeket, sem semmi mást, ami ehhez az időszakhoz tartozik. Azért nem, mert mindezek árnyékai az eljövendő Krisztusnak. A kérdés, hogy meglátjuk-e az árnyékban azt, akiről ránk vetődik?

Van egy olyan feladat kisgyerekeknek, hogy ki kell találni 4 árnyékkép közül, hogy melyik felel meg a mellette lévő rajznak. Csak kis eltérés van közöttük, de a körvonal alapján kitalálható, hogy melyik árnyék kapcsolódik az eredeti képhez. Egy másik játék is eszembe jutott, az árnyjáték. Megpróbálunk a kezünkkel pillangót, kutyát, vagy éppen nyulat formálni egy lámpa előtt, hogy a falon kirajzolódjon a megfelelő állat körvonala. Az árnyékban látható az alakja annak, amit megvilágít a fény.

Ezzel pedig el is jutottunk az árnyék lényegéhez. Csak ott létezik, ahol fény van. Világosság nélkül, a teljes sötétben semminek az árnyékát nem látjuk. Sőt, ha jobban belegondolunk, akkor annál élesebbek a körvonalak, annál biztosabban meg tudjuk mondani, hogy mit látunk, minél erősebb a fény.

Ha tehát a Kolossé levél üzenetét komolyan vesszük az adventi időszakra nézve, akkor a mi árnyékaink akkor élesednek ki, hogyha minél több mindent megmutatnak a lényegből, magából Jézusból, vagyis a lehető legerősebb fény világítja meg őket. Ha a meggyújtott adventi gyertya nem csupán szép szokás, hanem arra való készülődés vasárnapról-vasárnapra, hogy a mi Megváltónk földre érkezésének ünnepén felkészült lélekkel legyünk jelen. Ha a házak falára kiakasztott fénysorok nem csak utánpótlást jelentik más nemzetek szokásainak, hanem minden egyes napon emlékeztetnek minket a világ világosságára, Jézus Krisztusra. Ha az ablakokra kerülő díszek nem csak esztétikai érzékünk bemutatását szolgálják, hanem jelzik, hogy a lelkünket is csinosítgatjuk, hogy megfelelő legyen a mi Megváltónk érkezésére. Pál apostol ezért mondhatja, hogy senki ne ítéljen el minket sem étel, sem ital, sem ünnep miatt, mert azok árnyékai az eljövendő Krisztusnak.

Ezt a készülésben megjelenő figyelmet ahhoz tudom hasonlítani, mint amikor a Jézus példázatában szereplő öt okos és öt figyelmetlen lány elment, hogy fogadják a vőlegényt. Az öt okosnak volt pótolaja a lámpához, az öt figyelmetlennek azonban nem. Amikor pedig érkezett a vőlegény, akkor csak az öt okos

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2017. december 3-án.

tudta égő lámpással, megfelelő készültséggel fogadni őt. Valahogyan így kell készülni, így kell figyelni nekünk is ebben az adventben, hogy Jézus fogadására minden készen legyen. Hiszen az, amit teszünk, az csak árnyéka az eljövendő Krisztusnak.

Nem az árnyékkal van baj tehát, Kedves Testvéreim, nem az étellel, az itallal, vagy más ünnepi szokással, hanem azzal, hogyha nem Krisztus jelenik meg ezekben. Az adventben nem kell félni az árnyéktól, mert az a fényt jelzi, de igazából a fényre, a valódira kell néznünk akkor is, amikor az árnyékot látjuk. Pál apostol tehát nem az árnyék ellen beszél, hanem az ellen, hogy megfélemedezzünk a fényről! Hiszen ha mindaz, amit teszünk árnyéka az eljövendő Krisztusnak, akkor maga a Megváltó rajzolódik ki az életünkben.

Ezzel el is jutottunk a másik kifejezéshez, a valósághoz. Mondhatom, hogy Krisztus a lényeg. Ő az, akire koncentrálnunk kell. Továbbvezetve ezt a gondolatot, Ő az, akiben megjelenik minden, amire szükségünk van. Az életünket, az adventi készülődésünket is akkor tarthatjuk teljesnek, hogyha Ővele kerülünk kapcsolatba.

Pontosan ezért kezdjük az adventi időszakot úrvacsorával. Hiszen ebben a szent cselekményben rajzolódik ki az, hogy mi összekapcsolódunk Jézussal. Titokzatos, láthatatlan találkozás jön létre. Olyan, amit senki más nem érzékel, mert személyesen érint meg minket a Megváltó. Ez nem árnyék, ez a valóság. Olyan ez, mint amikor egy nyári hajnalban végre elér minket a Nap sugara. Ami addig ridegnek tűnt, az meleggé válik. Amiről azt gondoltuk, hogy sötét, az fényessé lett. Az életünk valósága ez. Amikor megjelenik benne Jézus világossága, akkor minden megmelegedik. Az érzéseink, amelyek esetleg ridegek voltak, vagy éppen kifejezetten rosszak, azok jóvá válnak. Ami addig kifejezetten kuszának tűnt előttünk, az teljesen egyértelmű lesz. A fény, maga Jézus a valóság.

Az elmúlt hetekben egy kis történetet olvastunk a gyerekeinknek estéről, estére. Egy kis faluban játszódnak az események, valahol a svájci Alpokban. Az egyik napon egy rosszalkodó fiú miatt egy másik kisfiúnak eltörött a lába. A kisfiú nővére emiatt megfogadta, hogy megbosszulja mindezt, és minden lehetséges eszközt megragad, hogy tönkretegye ennek a fiúnak az életét. Ebben a bosszúhadjáratban kifejezetten jól érezte magát. A fiút kiközösítették, mindenki gonosznak tartotta. Aztán egy alkalommal ennek a lánynak az életében komoly változás történt. Megismerte Jézust, megnyitotta előtte a szívét. Rá kellett jönnie, hogy az a bosszú, ami a szívében van, az nem felel meg Jézusnak. Sőt, csak a teljes szeretettel fordulhat mindenki felé. Több nap elteltével arra is rá kellett jönnie, hogy nem lehet az életében Jézus, hogyha nem tud megbocsátani és továbbra is haragudni fog erre a fiúra. Végül, komoly harc után úgy döntött, hogy megbocsát. Olyannak érezte az életét, mint amikor a hegyek mögül előbújik a felkelő nap és a völgy minden apró részletét megvilágítja. Kivilágosodott az élete, kivilágosodott a lelke. Többet nem volt kérdés számára, hogy egyetlen helyes út van, mégpedig az, amelyiket Jézus mutatja neki.

Jézus a fény, a valóság. De azt hiszem, hogy kimondhatjuk azt is, hogy Jézus az árnyék is, amelyik az életünkben megjelenik. Amikor az úrvacsorában, egy imádságban, Isten előtti elcsendesedésünkben találkozunk a Megváltóval, az a valóság. Amikor pedig életünk hétköznapi díszei, fényei, ételei és italai Jézusra mutatnak, akkor mondhatjuk, hogy az árnyék is Ő.

Ezzel a reménységgel, folyamatos Krisztusra figyeléssel vigyünk magunkkal Pál apostol üzenetét: „Senki el ne ítéljen titeket ételért és italért, ünnep, újhold vagy szombat miatt. Hiszen ezek csak árnyékai az eljövendő Krisztusnak, aki a valóság.”

Amen!

Úrvacsorára készülő ének: 436. dicséret 1. 5. és 7. verse

Záró ének: 301. dicséret 6-8. verse